

været rigtig, og at Sagen som Følge deraf er be-
rigtigt.

Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts
2den Valgkreds (Naberg) har idag optaget i sin
Vidtløftighed Sagen angaaende Sikkring af Syl-
lands Vestkyst. Jeg beklager, at jeg ikke kan tage
mod den Anerkendelse — den eneste, tror jeg,
som det ærede Medlem ydede mig — den nem-
lig, at jeg igaar tulde have lovet, at jeg vilde
være i Stand til at forelægge Forslag for Rigs-
dagen om Foranstaltninger til Kystsikringen, naar
der forelaa fra Kystsikringskommissionen Antyd-
ning af en Plan. Det har jeg ikke sagt, og det
vil heller ikke ske. Jeg har forlangt, ikke en Antyd-
ning af en Plan, men en fuldstændig Plan
for, hvad der skulde gøres for Sikkring af Kysten,
og det af den Grund, at efter min Formening
vil det være forbundet med saa store Omkostning-
er, at det er billigt, at man kan overskue For-
holdene i deres Totalitet, og at man ikke gaar
stykkewis til Værks. Jeg ser ikke, at der er no-
gen overordenlig Grund til i dette Øjeblik — det
finder jeg i det Mindste ikke — at Sikkringsfor-
anstaltningerne skulde indskrænkes til Harbøre og
nærmeste Omegn. Jeg ser ikke, hvorfor andre
Kyster af Sylland, der ere udsatte for samme For-
mindfelse som disse Steder ikke ogsaa skulde have
Ret til Beskyttelse, naar Harbøre har det; jeg
er derfor slet ikke sikker paa, at disse Arbejder
ville kunne indskrænkes til det Terrain, som den
ærede Rigsdagsmand paapegede. Jeg tror tvert-
imod, at Sandsynlighed taler for, at ogsaa andre
Beboere af Syllands Kyster, der ere udsatte for
de samme Angreb have Ret til at fremkomme med
deres Ønsker, og jeg veed ikke, hvorfor de have
mindre Krav paa at imødekomes i deres Ønsker end
Harbøre. Jeg tror imidlertid nu, at det høie
Ling vil være enigt med mig i, at nærværende
Tidspunkt ikke er videre egnet til at gaa yderligere
i Detail med denne Sag. Den ærede Rigsdags-
mand har enten af Velvilje mod mig, hvilken jeg
paakjønner, eller af en modsat Følelse mod en
Anden, beständig polemiseret, ikke imod Ministe-
ren, men mod en anden Mand, som jeg skulde
støtte mig til. I saa Henseende vil jeg bede det
ærede Medlem at henvende sig til mig; hvor jeg
har mine Oplysninger fra, er de Steder, hvor jeg
kan faae dem bedst; men jeg er ansvarlig for,
hvad jeg siger her, og ingen Anden er det. Det
ærede Medlem mente, at det ikke var rigtigt kun
at sammenholde de Fordele, der vandtes ved Byg-
ningen af Høfder og Bevarelsen af Land med
Befolningerne, dette krævede, men at man ogsaa

maatte tage i Betragtning, at Høfderne anlægges
for at værne mod større Odelæggelser af store
Terrainer. Jeg skal indskrænke mig til den Be-
mærkning, at ligesom Høfderne ikke ere særlig sft-
kede til at værne imod en Stormflod, men skiftede
til at værne imod Formindfelse af Landterrain,
saaledes vilde de Foranstaltningen, man maatte
træffe, naar man tilsigtede kun at værne imod
Stormflod, være af langt ringere Betydning end
dem, der ere forbundne med Anlag af Høfder.
Der er Ingen, der falder paa ved Høfder at
værne et Terrain mod Oversvømmelse, det skal
der Mere til; der skal Diger til, og det saadanne
Diger, der virkelig kunde værne mod Oversvøm-
melse. Man værner ikke Landet imod Oversvøm-
melse ved Høfder; man værner Terrainet mod
Forsringelse ved Høfder, men man beskytter Landet
imod Oversvømmelser ved høie Diger. Forholdet
med Hensyn til Vedligeholdelsen af de 4 Høfder
ved Ferringstrand var dette, at Betingelsen for,
at Rigsdagens Bevilling paa 200,000 Kr. kunde
anvendes, var den, at den paagjældende Befolk-
ning selv privat hjalp til at sikre Landet mod
Oversvømmelse ved Dikhyten paa en Maade, som
blev godkjendt af Indenrigsministeriet. Jeg skal
ikke gaa Sagen igjennem fra dens første Opkomst
i Marts Maaned d. A., da den første Expedition
afgik til Amtmanden i Ringkjøbing Amt for at
gøre ham opmærksom paa, at det var Be-
tingelsen for, at Pengene kunde komme til
Anvendelse, og at det gjaldt om, at Forholdet
blev ordnet snart, for at de fornødne Foranstalt-
ninger kunde blive truffne. Jeg skal, som sagt, ikke
gjennemgaa Alt, hvad der er passeret siden den
Tid, men blot bemærke, at Beboerne derovre be-
gjærede Sagen henvist til Landvæsenstkommi-
sionen i den Tro, at Landvæsenstkommissionens
Bestemmelse i Henhold til Loven af 1874 § 6
angaaende Udtrækning af Diger var afgjørende
for, hvad der kunde forlanges af den. Ministeriet
fandt sig derfor foranlediget til at underrette dem
om, at dette ikke var tilstrækkeligt, men at der,
for at Høfderne kunde bygges, maatte tilbeie-
bringes en Sikkerhed, som Ministeriet ansaa for
betryggende, en Sikkerhed for, at der ikke fra Ost
vilde ske Oversvømmelse paa det Terrain, som
skulde forsvares af Høfderne mod Vest, og man
tiltraabede dem derfor at henvende sig til Inge-
nieuren for Kystsikringsarbejderne, — den samme
Mand, som det ærede Medlem nævnte, nemlig
Herr Fibiger, — for at formaa ham til at staa
Landvæsenstkommissionen bi som teknisk Konsulent,
idet han bedst vilde kunne vide, hvilke Fordringer